

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: *17:13
צאת השבת: 18:18
רבינו תם: 18:56

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק/ קודם השקיעה

השבת שלום שלום

פנינה לנשמה

נאמר בסוף דניאל, שבתקופה האחרונה סמוך לביאת משיח צדקנו יהיה מצב של: "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, והרשיעו רשעים ולא יבינו... והמשכילים יבינו".

בסוף הגלות, קודם הגאולה יהיה מצב של ניסיונות רבים, הכל יהיה מטושטש, והרבה יתבלבלו לגמרי ומרוב טשטוש לא יראו כלל את הרעה ולא יבינו מה רוצים מהם. הם לא יבינו כלל שהם עומדים בסכנה ובעבור זה ירשיעו, ורק מעטים המשכילים שיבינו להתחזק לעמוד בניסיון.

אנו עומדים בניסיון יום יומי מול רחוב שמלא באווירה של חיי עולם הזה, של תאוות הגוף וחיי בשרים, וכמה סייגים אנו צריכים שלא להתערב עם הרחוב, לא לשמוע דברים שאסור לשמוע, לא לראות דברים שאסור לראות.

עלינו לעמוד בניסיון, לא להיכנע, לעמוד בעוז, להיות מהקומץ הקטן שיישאר, שלא יותר ולא יתפשר בכלום, וימשיך בדרך האמת של התורה הקדושה ללא שינוי, וקומץ זה הוא אשר יזכה לקבל פני משיח צדקנו מתוך שמחה.

(דברי רבי מיכל יהודה לפקוביץ/ קונטרס לאורם - פורים)

התחלתי ונשאתי...

מעשים שבונים עולמות

הסיפור ארע לפני כמה שנים, ובכל זאת הוא מרגש אותי בכל פעם מחדש. קרובת משפחתי הייתה בחורה צעירה ופורחת, כאשר בבת אחת השתנו חייה, ולמרבה הצער התברר כי היא חלתה במחלה רח"ל. הכאב והדאגה הקיפו את כל בני המשפחה, וכולנו קיוונו והתפללנו לישועתה. גם היא מצידה ניסתה להוסיף עוד ועוד זכויות, אולי ימצא בהן מלאך מליץ ישר, אשר בזכותו תזכה לרפואה שלמה. בשלב מסוים עלה בליבה רעיון: היא שמעה זה לא מכבר, כי אחד הסממנים ההלכתיים המאפיינים את בנות ישראל הכשרות, הוא דווקא השיער האסוף היטב, דבר שגם מוסיף נופך מכובד ואצילי לדמותן. זאת בשונה מבנות העמים הנוהגות להשאיר את שערן הארוך פתוח ופזור. ידיעה זו הייתה חדשה עבורה. במקום לימודיה לא הייתה מודעות רבה לנושא הצניעות, וכך נוצר מצב שבו היה מקובל אצל רבות מחברותיה להשאיר את השיער פזור, ולא לאוספו.

עתה, משחיפשה זכות לישועה, אזרה אומץ ופנתה לחברותיה. היא שאלה אותן אם הן מוכנות לקבל על עצמן לאסוף את השיער כראוי לזכותה. ואכן, קבוצה של כעשר בנות מכיתתה נענתה לבקשתה - ועל אף הסחף החברתי שהיה בסביבתן, החליטו להקפיד מעתה לאסוף את השיער כראוי, לסגל לעצמן מחדש את הדמות היהודית המקורית של בת ישראל. הקב"ה אינו מודד תוצאות, אלא מעשים, ערכו של אדם אינו נמדד בפסגה שהצליח לכבוש, אלא במאמצים ובטרח שהשקיע לשם כך.

גם כאן, אותן בנות היו עדיין רק בתחילת הדרך בנושא הצניעות - אך ניתן היה להרגיש בבירור עד כמה רב היה הרושם שהותיר המעשה העצום שזכו לעשות לכבוד ד', אף שעדיין לא הצליחו לכבוש את פסגת השלמות: תוך תקופה קצרה הבריאה קרובת משפחתי, ובחסדי שמים שבה לאיתנה. היא הרגישה היטב את יד ההשגחה העליונה המלווה אותה בחסד וברחמים עד להבראתה המלאה.

כה רב הוא כוחה של קבלה בצניעות, שקיבלו על עצמן בנות ישראל בלב תמים וטהור ומתוך רצון אמיתי לסייע לחברתן! (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

השיער

פנויה אינה חייבת בכיסוי הראש, ומ"מ חייבת להקפיד ששיערה לא יגרום למשיכת העין. ולכן צריכה להקפיד על הלכות אלו:

- ששיערה לא יהיה פזור אלא אסוף ע"י קוקן או צמה.
- ששיערה לא יהיה רטוב.
- להימנע מלקשט את שיערה בקישוטים בולטים המושכים את העין.

רבי דוד פוברסקי זצ"ל, היה אומר, כי השמחה לה התכוונו חז"ל באמרו: "משנכנס אדר מרבין בשמחה", היא - "ולישירי לב שמחה" ליישר את הלב, את המידות. אדם שהוא עקום, שאין מדותיו מתוקנות, אינו יכול לשמוח.

שתפי אותנו גם את כסיפור הישועה שלך ולכתב הרביא
 כא"ל: tzniutw@gmail.com
 קו הצנעת - קו הישועה : 073-3834050
 הקישי 2448 # 5-1

סיפור לשבת

כך, לראשונה בהיסטוריה, הפך תא מעצר רוסי קפוא ומחניק, לאלומת אור של תודה לה'.

את מיטב שעותי הקדיש יצחק להודות לה', פשוט לומר תודה לאבא על חסדו. פעמים נפשו יצאה בריקוד, לפעמים עיניו זלגו דמעות התרגשות, כך או כך – פעמים כה רבות הוא כמעט שכח היכן הוא נמצא, כל העת חש נרגש מעוצמת ההודאה והקשר לה'...

ויהי ביום המשפט, היה זה יום ששי, שעות ספורות לפני כניסת השבת. שופט רוסי זקן ועב כרס נכנס לאולם הדיונים, קרא את כתב האישום בחופזה, שאל את עורך הדין לפשר העניין, ומשנענה בסיפור במלואו – קרע את כתב האישום מול עיני התביעה, וזיכה את הנאשם מכל אשמה, חד וחלק!

תוך זמן קצר ננעל הדיון, הראשון והאחרון בתיק. שליח חב"ד מקומי יעץ לו להימלט מרוסיה עוד לפני שהתביעה תגיש בקשה לערעור, והוא הצליח למצוא מטוס שהמריא מיד – כך שאת השבת כבר עשה מחוץ לגבולות רוסיה, אליה לא ישוב לעולם!

אולם, יותר מהנס המופלא שקרה לו, מספר יצחק על נס גדול בהרבה: הוא גילה את כח ההודאה, הוא הבין עד היכן היא מגיעה. ראשית, בעת הקושי עצמו, כשהיודי מתרכז בלהודות לה' על הדברים הטובים ועל מה שנראה כפחות טוב, על רגעים שנראים קשים כמו על חוויות חיוביות – הוא מקבל עוצמות וגבורות רוח לעמוד בכל אתגר, להתמודד בכל מערכה.

ושנית, בסופו של דבר, הרי מדובר בנס מופלא, אשר כל מי שמכיר את המערכת המשפטית הרוסית – תמיה איך הוא יתכן. אבל הוא יתכן גם יתכן, כי להודאה יש דרך משלה לפתור בעיות, יש לה כח לגאול יהודי מצרתו ומצוקתו, היא פותחת שערי כלא מכל סוג, מובילה יהודי לגאולה אישית מצרותיו מתוך הודאה ושבח!

אחים יקרים, הבה נאמץ את המסר העולה מבין כותלי הכלא הרוסי, ומתוך הנס המופלא שהתחולל במשפט, כפי ששמענו בעדות אישית מפי מגיד השיעור של הבחור הניצול. מתברר כי להודאה יש כח על טבעי, יכולה היא להציל, להגן ולהושיע, לגאול ולפתור, לסייע ולהאיר בחשיכה.

הבה נאמץ את כלי ההודאה – וככל שנודה לה' מעומק הלב, ככל שנקבל על עצמנו להביע שבח וגדולה על מעשיו ונפלאותיו, ככל שנחליט מעכשיו לשזור לו תודה על הדברים הטובים וגם על מה שנראה פחות טוב – כך נזכה כי עולמנו יואר רק ברגעים יפים, ונזכה כולנו להיגאל איש איש ממצוקתו וצרותיו, כמו גם לגאולת עם ישראל כולו!

קיבל פעם מכמה חיילים בגבול הצפון, כששהה בכפר סמוך בשבת. לתומו סבר כי יביא את הכדורים לארצות הברית להראות לאחיו ואחיותיו כמזכרת נעימה, ולא העלה בדעתו כי יסתבך עד כדי כך...

הוא ניסה להסביר את עצמו, אולם החוקר סקר אוזניו ואטם את לבו. הוא הושלך למעצר בתנאים מחפירים, לצד עבריינים רוסיים אלימים ומגודלים, שיכורים ורוצחים מכל המינים והסוגים. שבועות ארוכים שהה במעצר, כשהוריו עושים הכל כדי לנסות לסייע לבנם, הכלוא בתא מצחין עם תחתית המין האנושי...

לבסוף, נקבע מועד למשפטו, בעוד כשלושה חודשים. נשכר עבורו עורך דין ממולח, שהסביר כי אמנם לפי החוק הבינלאומי מצבו אינו כה חמור, אולם ברוסיה – אין לדעת... התביעה דרשה להטיל עליו 10 שנות מאסר בגין ניסיון רצח!!!, ויצחק המבוהל, עלם צעיר

צפוף אחריש אוזניים נשמע ברמה, ותוך כדי - כמה גאבטחים חסונים הסתערו בנשקים שלופים, והורו לו ברוסית מתובלת באנגלית רצועה להשתטח על הרצפה ולהרים ידיים.

שנזרק באחת מספסלי הישיבה לתוך קלחת משפטית מסובכת, לא ידע את נפשו...

בעודו בתא, בצר לו, נזכר בדברי מגיד השיעור שלו, הרה"ג ר' זאב דינר שליט"א, שהיה מפליא לספר על כח ההודאה לה' כמושיעה מכל צרה וגואלת מכל בעיה. עתה, ביושבו בתא ימים ארוכים ללא כל תעסוקה, היו לו דברים אלה למשיבי נפש, ומתוך התנאים הקשים – נטל פנקס קטן והחל רושם בו סיבות יהודות לה' על חסדו וטובו עמו מאז ומעולם, כולל גם חסדים גדולים וקטנים שהוא זוכה בהם תוך כדי המעצר הנורא שהוא שרוי בו...

מאז אימץ את 'שיטת ההודאה', הפכו ימי הכלא למרוממים עבורו. עדיין הוא נתון בין שיכורים ורוצחים, אולם בתוככי לבו מזדמרת שירת דבקות ותודה לבורא עולמים, ובכל רגע ורגע חש כי הוא מתחבר לאביו הטוב, ומודה לו על כל חסדו – כולל גם על המעצר המפחיד הזה... ההודאה מילאה את לבו בכוחות לעמוד באתגר, הוא חש כי הקשר הקרוב עם בורא עולם מתהדק מאי פעם, הוא ממש מרגיש את ידו של הבורא נתונה אתו, בבחינת 'עמו אנוכי בצרה'...

כשגוף המטוס רעד והחל לנוע על מסלול ההמראה, חש גם יצחק רעד של התרגשות. המטוס האיץ, ויחד עמו – הואצו פעימות הלב של יצחק, בחור ישיבה מארצות הברית שגלה ללמוד תורה בארץ ישראל, ועתה עושה את דרכו בחזרה לביתו. ציפור המתכת המעופפת פרשה לה כנפיים והמריאה אל בין העננים בדרכה למוסקבה, תחנת הביניים במסע לניו יורק.

בבטן המטוס, שכנו להן שתי מזוודות עמוסות בחפציו האישיים, ספרים, מתנות לאחים ואחיות, וגם מזכרות שונות משנת לימודו בארץ. הוא דמיין את רגע המפגש המרגש עם הוריו, סופר את השעות והדקות לנחיתה. כשנחת המטוס במוסקבה, מיהר יצחק לקחת את המזוודות ולהמשיך לאולם הנוסעים הממשיכים, אלו הממריאים ליעד הבא.

בצעדי ריצה קלים עשה את דרכו בנמל התעופה המוסקבאי הענקי, מביט בעשרות המטוסים החונים מסביב ותוהה באיזה מהם יזכה לטוס לניו יורק עיר מכורתו. הוא מגיע לעמדת הבידוק, כצעיר ורגיל הוא מעביר את המזוודות בעמדות השיקוף וכבר ממהר להמשיך לאולם היוצאים, אלא שלפתע פתאום -

צפוף אחריש אוזניים נשמע ברמה, ותוך כדי – כמה מאבטחים חסונים הסתערו בנשקים שלופים, והורו לו ברוסית מתובלת באנגלית רצועה להשתטח על הרצפה ולהרים ידיים. יצחק הנבוך והמבולבל החל רועד בחוסר שליטה, ומיד הבין שכדי להישאר בחיים – עליו להשתטח ארצה כפי שהורו לו...

בשניות בהן שכב על הרצפה הקרה בשדה התעופה, מנסה להבין מה מתחולל סביבו, הרגיע את עצמו כי כנראה מדובר בטעות בזיהוי. הרי אין שום דבר בעייתי במזוודותיו, הוא ארז אותן בעצמו והוא יודע בדיוק שיש בהן כמה פריטי לבוש, ספרים, מזכרות וצעצועים. 'כנראה זו טעות בזיהוי' – הרהר כשהובל אזוק באזיקים לחדר צדדי בשדה התעופה, שם הצטווה להמתין עד שיבוא חוקר משטרה בכיר... כשהחוקר הגיע, נשאל יצחק לגבי תכולת מזוודותיו, והשיב כי אינו יודע על שום פריט בעייתי. ואז החוקר עטה ארשת פנים נרגזת, ולפתע שלף מהמזוודה של יצחק שלושה כדורי רובה, הניף אותם תוך הטחת אצבע מאשימה, ושאל בשאגת אימה: 'ומה אלה?? מדוע נשאת בתיקך כדורי רובה מסוכנים? וכי אינך יודע שזו עבירה פלילית חמורה, שלא נעבור עליה בשתיקה!?!?!?'

יצחק נבעת. הוא הכיר את הכדורים הללו היטב, אלו כדורים משומשים אשר

קוה אל ה'

לבקש על הגאולה!

ערך הסוחר מאזן בחשבונותיו, בדק וסיכם וחזר לביתו בפנים מאירות.

שאלה אשתו: "על מה השמחה?"

ענה ואמר: "לפני זמן קצר לא היה לנו מאומה, גמרנו גם את כספי חסכונונינו. ועכשיו, ב"ה, שבנו למעמדנו! אנו חיים בהרווחה, והחנות מלאה סחורה – ועם כל זאת לא נגרע מכספי הקרן מאומה וביכולתי לקנות סחורה חדשה ועל כך אני מודה ושמח!"

שמעה את הדברים, ופרצה בבכי. "מה מקום יש לשמחה, כלום שכחת שתכשיטי היקרים עדיין ממושכנים? ואתה שמח בחלקך – כלום הסחת דעת מלפרותם?!"

והחיך נמחה משפתיו של הבעל. אכן, איך שכח את הקרבתה והסיח דעת מתכשיטיה הממושכנים?!

והנמשל: בעבר היינו עשירים מופלגים בגשמיות וברוחניות: היו לנו נביאים וחכמי סנהדרין, כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם. את כל אלה הפסדנו ואיבדנו בעוונותינו.

כאשר ראה הקב"ה בעניינו, הוריד את עדי כביכול ומשכן אותו בעבורנו. ככתוב: "אלה פקודי המשכן משכן העדות", ודרשו חכמים: שהתמשכן פעמיים בשביל עוונותיהם של ישראל. שפך הקב"ה חמתו על עצים ואבנים, כדי להצילנו ולהשאירנו בחיים.

תקופה קשה עברנו בגלות, והנה הפציעה שמש הרווחה וב"ה לא חסר לנו ואל יחסר לנו לחם לאכול ובגד ללבוש. וכאשר אנו עורכים את

המאזן ומבקשים את בקשותינו, איננו מבקשים מעבר. וגם ברוחניות כך הוא: כשרואים אנו כי התפללנו, למדנו, קיימנו מצוות – שמחים בחלקנו ומודים.

ושוכחים כי המשכונות עדיין ממושכנים, ובית המקדש עדיין חרב!

לפיכך, בשבת זו, פרשת פקודי המשכן, על סף חודש ניסן, נישא עין לגאולה: "בניסן נגאלו, ובניסן עתידין להיגאל"!

אם יפגשו בנו וישאלונו מה נשמע, נענה: ב"ה. חיים, מתפרנסים, יש קורת גג ויש משפחה אוהבת. לחם לאכול ובגד ללבוש.

ישאלונו אם יש לנו בקשות – ודאי, לטוב אין גבול. בראיות ואושר, נחת ועושר. הלוואי, ימלא ה' כל משאלות לבנו לטובה.

והעיקר נשמט מזכרונו. בספר "שערי ארמון" מצינו ע"כ משל.

מעשה בסוחר אמיד ומצליח, שנהג את ביתו בעושר וברווחה. לימים נהפך עליו הגלגל והפסיד כל רכושו בעסקאות כושלות. אמרה לו אשתו: "הן רואה אתה שהמזל פנה אליך עורף. אל תיסע ליריד ונחיה מחסכונונינו".

שמע לקולה ונשאר בביתו. אכלו את החסכונונות עד אשר תם הכסף.

שאלה האשה: "מה יהיה, עד מתי תחבוק ידיים?..."

אמר: "מה בידי לעשות? ביקשתי לנסוע ליריד, ויעצת לי להישאר בבית. שמעתי לקולך ונשארתי. רצונך שאסע, אשמע לקולך ואסע... ברם, אילו הייתי נוסע אז, הייתי לוקח עימי את שירי חסכונונינו.

עכשיו, שכילינו הכל, איך אסע בידיים ריקות?"

ענתה ואמרה: "איפכא מסתברא! אילו היית נוסע אז, היה מזלך בשפל והיית ממשיך להפסיד. עכשיו שהגענו לשפל המדרגה, יעלה

מזלך ויזרח! הנה לי תכשיטים יקרים, אמשכן אותם ונקבל תמורתם מעות. תסחר בהם, וה'

יצליח דרכך!" וכך עשה.

מישכנה את תכשיטיה, מסרה בידו את הכסף והזהירה אותו באלף אזהרות: "השגח על הכסף לבל יאבד. אל תתפתה לכל עיסקה. דע, שאם תפסיד מעות אלו – לא יהיה לנו עוד תמורתם!"

הסוחר שמע לקול אשתו, והתקיים בו מאמר חז"ל "כבוד לנשותיכם ותתעשרו". קנה סחורה משובחת, מכרה ברווח. החיך שב לשרור בבית, רמת החיים עלתה כבתחילה.

נצור לשונך

הא"ב של כל יהודי הוא האמונה! אם יהודי חי מתוך אמונה שלימה בבורא עולם, הוא יודע שכל מה שבא עליו – הכל, בכל, מכל, כל, מן השמים הוא!

מי שחי באמונה יודע כי לא "ראובן" פגע בו, גם לא "שמעון" הוא זה שהציק לו! אלא הכל מאת ה' הוא. יהודי מאמין יודע כי אין אדם בעולם שיכול לגעת, כמלוא הנימה, במה שמוכן לחבירו! (אדרבה)

שביבי אור

הכסף שניתן לצדקה, הרבוי האמיתי

פרשתינו פותחת במילים: "אלה פקודי המשכן, משכן העדות". ביאר רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל: "אמרו אלה – לפסול כל מניינים שבעולם. כי כל מה שימנה האדם מהקניינים המדומים, אין מניינו מנין. אבל מניין זה – עומד לעולם". ובענין זה סיפור:

רבינו דון יצחק אברבנאל זצ"ל היה שר הכספים של מלך ספרד. הוציאו שונאיו את דיבתו רעה, שהוא מתעשר מאוצר המלך. הורה המלך להגיש לפניו את סיכום רכושו ונכסיו. חישב השר, והודיע למלך שרכושו מסתכם בכך וכך זהובים. קרא המלך ואמר: "עתה ידעתי שהמלשינים צדקו! הלא הקרקעות שברשותך לבדן שוות כפליים, שלא לדבר על המטלטלין והכספים!" נענה השר ואמר בהכנעה: "אדוני המלך, אתה ביקשת ממני את פירוט נכסי. הקרקעות, הבתים, המטלטלין והכסף, אינם נכסי בכל רגע ורגע יתכן שאני אאבד אותם, או שהם ישארו ואני אלך בדרך כל הארץ. כל רגע, יכול אדוני המלך להחרים, ואני עלול למות.

הסכום שהגשתי, הוא מה שנתתי לצרכי צדקה, ולתמיכה בלומדי תורה. אלו הם נכסי האמיתיים. אותם, לא יקח ממני איש!" ורבינו ה"בן איש חי" זצ"ל המשיל לכך משל.

אב אחד בחן את בנו בחשבון: "עשר ציפורים עמדו על גג. צייד אחד ירה, ופגע באחת מהן. כמה ציפורים נשארו?" השיב הבן: "ציפור אחת".

אמר לו האב: "טעית, בני, אם אחת מתה הלא נשארו תשע!"

ענה הבן: "במחילה, אבי. כשהצייד ירה התעופפו התשע, ולא נשארה אלא זו, הירויה..."

כך ממונו של אדם מתעופף הוא, היום מרויח ומחר מוציא. אבל מה שהוא נותן לצדקה ולמצוה – שלו הוא לעד! (מעייין השבוע)

חכמת נשים

הגמרא אומרת: "גדולה הבטחה שהבטיחן הקב"ה לנשים יותר מן האנשים, שנאמר: 'נשים שאננות קומנה שמענה קולי בנות בוטחות האזנה אמרתי'".

הגמרא שואלת מהיכן יש לנשים את זכות התורה, ומתמצת כי הנשים זוכות בזכות התורה ע"י שהן מביאות את ילדיהן לתלמוד תורה, ומחכות לבעליהן עד שיחזרו מבית המדרש. לכאורה היה מקום לשאול: וכי על זאת מגיע להן שכר? הרי זה דבר כה בסיסי, ורק כך הן יכולות להתפנות לעבודה או לטיפול במלאכות הבית!

התשובה פשוטה: תלוי איך לוקחים את הילד לתלמוד התורה. אם לוקחים אותו בכדי להשתחרר ממנו, כדי שהאמא תוכל לצאת לסידורים – באמת אין בכך זכות. אבל אם האם שולחת את הילד לתלמוד תורה כשהיא מתפללת שעניו לא יראו דבר טמא בדרך, שלא ידבקו אליו חברים לא טובים, שהילד יהיה רגוע ומרוכז, ושיוכל ללמוד כראוי. שהרב יהיה סבלני ויטע בילד מידות טובות. שהקב"ה יתן לילד דעת ותבונה להבין את התורה הקדושה ועוד כל מיני בקשות מסוג זה, הרי שזכות האם גדולה לאין ערוך, ויש לה חלק חשוב וניכר בתורתם של בניה!

כמו כן עלינו להבין מה הזכות הגדולה בכך שהאשה מחכה לבעלה עד שישוב מבית המדרש. לשם מה היא צריכה להמתין עד בואו?!

ניתן לבאר את הדברים באופן פשוט. חז"ל למדונו "אם למדת תורה הרבה, אל תחזיק טובה לעצמך, כי לכך נוצרת!" לא מגיע לאדם כבוד ויקר על לימוד התורה, כי כל מטרת ביאתו לעולם היא בשביל שיעסוק בתורה.

משחר נעורינו מחנכים אותנו להתרחק ממידת הגאווה המגונה. אבל אם אברך בא הביתה ורואה שגם אשתו לא מעריכה אותו ולא שמה לב למאמציו בלימוד התורה, אוזלים לו הכוחות והשאיפות. אמנם האדם צריך לנהוג בענווה, אבל רעייתו צריכה להיות 'עזר כנגדו', לקבל אותו בחיוך מאושר של תמיכה והכרה ולומר לו בפה מלא: "איזו זכות שיש לי בעל כמוד!" ממילא היא מפיחה בו כח וחשק להוסיף חיל בלימוד התורה, ובכך היא זוכה בעצמה בזכות לימוד התורה שבעלה הוסיף מחמתה. זהו שאמר שלמה המלך החכם מכל אדם: "חכמות נשים בנתה ביתה" (משלי יד, א)

(אריה שאג - פורים)

(משלי יד, א)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ר שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשרי
ת.נ.צ.ב.ה